

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

Jean d'Ormesson

Ciudată e lumea, până la urmă!

traducere din limba franceză de

TANIA RADU

CADRIȚ®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Jean d'Ormesson

C'EST UNE CHOSE ÉTRANGE À LA FIN QUE LE MONDE

© Editions Robert Laffont, Paris, 2010

© Baroque Books & Arts®, 2015

Imaginea copertei: Iulia Costache

Concepție grafică © Baroque Books & Arts®

Redactor: Mihai MOROIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

D'ORMESSON, JEAN

Ciudadă e lumea, până la urmă! / Jean d'Ormesson;

trad.: Tania Radu. - București: Baroque Books & Arts, 2015

Index

ISBN 978-606-93421-9-0

I. Radu, Tania (trad.)

821.133.1-4=135.1

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

PROLOG

firul labirintului

Într-o frumoasă dimineață de iulie, sub soarele strașnic arzător, m-am întrebat de unde venim, încotro mergem și ce facem noi pe acest Pământ.

visul Bătrânului

firul labirintului

De unde venim? De foarte departe. În urma mea sunt fluvii de spermă și sânge, munți de cadavre, un vis colectiv și bizar dormitând sub crani, înscris în piatră sau marmură, în cărți, ori, mai recent, înăuntrul ordinaoarelor, și pe care obișnuim să-l numim trecut. Mai sunt apoi râuri, deșerturi, oceane de uitare.

visul Bătrânului

Aș, nu era nimic.

firul labirintului

Încotro mergem? Cine poate ști? Înaintea mea se întinde... ce oare? Altceva. Ceva ce nu există încă și pe care obișnuim să-l numim viitor. Ceva diferit, chiar foarte diferit – și în același timp asemănător. Același lucru, dar altfel. Și moartea.

visul Bătrânului

Nu era nimic.

Nu erau râsete, nici lacrimi, nici copaci sau nori. Și nici lumină. Nu erau răspunsuri, nici întrebări. Eternitatea. Vidul. Infinitul.

firul labirintului

Iar noi, care am avut norocul de a ne fi născut și de-a nu fi murit încă, ce facem noi aici, pe Pământ?

Lucruri mărețe facem. Frumoase lucruri. Descoperiri, cuceriri, invenții, capodopere. Și lucrușoare mărunte, fără preț, uneori anapoda, altelei rușinoase.

Eu unul am dormit mult. Am pierdut mult timp. Am făcut greșeli cu duiumul. În timp ce lucrul cel mai puțin inutil pe lumea asta este să ne iubim unii pe alții.

Ne-am tot rostogolit din progres în progres. Au schimbat totul în jurul nostru, felul de a simți, gândi, trăi. Dar din condiția noastră omenească nu s-a clintit o iotă: te naști, suferi și mori.

Am făcut aproape tot ce eram capabili să facem – și mai nimic, cum se vede la socoteala din urmă.

visul Bătrânului

Nu exista nici spațiu, nici timp. Era altceva. Nu era nimic. Nimicul era totul.

firul labirintului

Viața e foarte veselă. E scurtă, dar ține mult. Se mai întâmplă să fie și încântătoare. Avem oroare s-o părăsim. E deopotrivă vale de lacrimi și vale de trandafiri. *In hac lacrimarum valle. In hac valle rosarum.*

Am râs mult. Mă amuză lumea. Îmi plac cuvintele, ironia, îmi place să schiez primăvara, iubesc curajul, falezele care coboară spre mare acoperite de măslini și de pini, admirația, insolența, cârciumioarele din insule, contradicțiile existenței. Îmi place să muncesc, ador să stau degeaba, îmi plac viteza și speranța, filmele de Lubitsch și Cukor, Cary Grant, Gene Tierney, Sigourney Weaver și Keira Knightley. Am avut noroc. M-am născut. Nu mă plâng. O să mor, bineînțeles. Până atunci însă, trăiesc.

E plin de imbecili. Și de pisălogi moralizatori, iar printre ei se mai nimeresc uneori și tot felul de egoiști nesărați – eu le spun egoiști tuturor celor care nu se gândesc la mine. Dar mi-au fost dragi mulți oameni. Pe unii chiar i-am iubit și a fost tare bine, chiar dacă ei nu m-au iubit sau, mă rog, nu cât aș fi vrut. N-am plâns din pricina vieții. Am fost pur și simplu mulțumit că exist.

visul Bătrânului

Nu exista nimic. Dar în acel nimic era deja totul. Și timpul, și istoria stăteau de fapt ascunse dedesubtul eternității.

firul labirintului

Am vorbit mult despre lumile succesive în care am trăit. Nu eu m-am făcut pe mine, cu propriile-mi puteri. N-aș fi avut cum și nici nu sunt suficient de mulțumit de mine ca să cred că nu datorez nimic nimănui. Le datorez totul celor care au trăit înaintea mea, care m-au educat și crescut. Sunt fructul unui trecut din care m-am ivit. Am rădăcini, ca fiecare dintre noi. Și mă interesează rădăcinile.

visul Bătrânului

În acest nimic care era totul exista ceva deopotrivă luminos și întunecat, pe care nicio minte omenească nu se poate lăuda că știe, sau măcar că bănuiește, ce ar putea fi: era Bătrânul.

firul labirintului

Cel mai bun, mai frumos și mai înviorător lucru din lumea asta sunt începuturile. Copilăria și diminețile au aceeași splendoare a lucrului nou. Viața e deseori cenușie. Dar nașterea e bucurie. În orice început afli surpriză și așteptare și, chiar înșelate de-ar fi pe parcurs, tot dau culoare și vigoare timpului străbătut. Să cunoști înseamnă să afli de ce. A înțelege presupune să te întorci spre origini. Mitul fundamental al oamenilor e începutul începuturilor, punctul inițial a toate, fie că-l cauți în pădure, în savană, pe mare ori în nisipul deșertului.

visul Bătrânului

Și din nimicul meu, interzis celor care trăiesc în timp,
a ieșit ceea ce voi numiți tot.